

Testimony Ayse - Transcription of the Video Interview

Dutch Version:

1. A Foreign Student in Ghent:

ankjewel Ayse, om hier te zijn vandaag en om jouw verhaal te vertellen. Dus ik ga beginnen bij het begin: Zou je jezelf kort willen voorstellen en iets meer willen zeggen over waar en wanneer je geboren bent? Eerst en vooral: welkom bij mij thuis. En bedankt dat jullie bereid zijn om naar mijn verhaal te luisteren en het op te nemen, natuurlijk. Ik ben Ayşe İsci. Ik ben geboren in Turkije in een klein dorp, zou ik zeggen, in Isparta. In 1958. Ik ben de oudste van 5 kinderen. Ik ben daar naar school geweest. Ik heb daar mijn onderwijzers diploma gehaald. Ik heb daar twee en een half jaar gewerkt. En mijn papa is een bibliothecaris. Was een bibliothecaris. En mijn mama een huisvrouw. In het jaar, in de zomer van 1978 heb ik mijn man leren kennen, die al in België was. En we zijn getrouwd en zo ben ik naar België gekomen. Welke factoren hebben bepaald dat je dan ook met jouw man mee wilde gaan naar België? Hoe komt het dat je naar België gekomen bent? Nu, mijn man werkte toen hier en is met zijn papa naar hier gekomen. Als tweede generatie, zou ik zeggen. Toen wij getrouwd waren, wist ik uiteindelijk dat ik met mijn diploma, onderwijsdiploma, daar, hier, niet kon werken. Ik was daar tegelijkertijd naast mijn werk ook aan het studeren aan de avondschool, aan de Universiteit van Isparta. Ik wilde eigenlijk noch mijn job, noch mijn studie afgeven. Mijn man zou eventueel terugkeren naar Turkije als dat, als dat niet lukte, als ik echt niet wilde naar België komen. Maar eens dat hij hier was... Dus we zijn in de zomer getrouwd en hij is dan terug met zijn papa naar hier gekomen. Toen begon hij te schrijven dat ik dan naar België moest komen, maar ik wilde eigenlijk niet stoppen met mijn werk, met mijn studie. En dan heeft mijn papa gezegd: "Misschien als student? Je kunt geen lesgeven daar, daar zijn we wel bewust van, maar als student kan je daar misschien heengaan." Ik twijfelde enorm omdat ik niet wist wat daar te verwachten. Maar uiteindelijk heeft mijn vader mij gezegd: "Er zijn zoveel mensen die de kans niet hebben om studies in het buitenland te doen en nu heb je die kans. Grijp die kans." Dus zo heb ik mijn kans gegrepen, en toch gezegd aan mijn man: "Oké, ik wil als student naar België komen."

2. A Challenging Start:

Hoe ben je dan uiteindelijk aan je loopbaan begonnen in België? Ja, ik ben twee jaar dan als vrije student naar... Bijna twee jaar, ja, twee en een half jaar zou ik zeggen, Als vrije student naar de universiteit geweest. Ik heb ook heel kort nadien een baby'tje gekregen. Onverwachts, maar mooi meegenomen. En de studie ging eigenlijk wel moeilijk want ik kende de taal niet. Dus toen mijn man mij had voorgesteld in Turkije: "Ja, je kan daar als student wel gaan", dacht ik: ik ken een beetje Frans dus als ik mijn Frans zou bijwerken, zou dat wel lukken. Maar het was helemaal niet waar. Ik wist niet dat er zelfs hier Nederlands gesproken werd. Mijn man had dat ook niet verteld want ik heb die vraag niet gesteld en hij had daar niet aan gedacht waarschijnlijk. Dus het was moeilijk, de studie. Ik begon ook Nederlandse lessen te volgen. Ik heb een korte opleiding aan de universiteit Nederlandse

lessen gevolgd voor buitenlandse studenten. Maar een conversatie beginnen, dat was wel moeilijk. Ik was zwanger. Ik zat thuis ook met veel mensen in een klein huis. Dus de huishouding was ook vooral op mijn schouders. Dus ik had niet zoveel tijd voor studie. Maar toch wilde ik niet toegeven. Toch wilde ik verder doen.

3. An Interesting Opportunity:

En op een dag kwam mijn echtgenoot mij zeggen: "Ja, er is een werk waar je als leerkracht kan werken." Ik zeg: "Maar waar? En hoe?" Die Maurice Maréchal, die tolk, die mijn diploma had vertaald, heeft het gevraagd aan mijn echtgenoot. Er is een project dat de Stad Gent wilde starten: bicultureel onderwijs. Dus ze zochten naar een Turkse leerkracht die Turkse taallessen konden geven aan de Turkse kinderen hier in Gent. Omdat zij toen dachten dat de Turkse gastarbeiders na een bepaalde tijd zullen terugkeren. En als die kinderen hier dan hun taal niet onderhouden dan is het niet goed voor hun verdere onderwijs, opleiding of toekomst. Dus we moeten ervoor zorgen dat die kinderen hun taal, hun moedertaal verder ontwikkelen op schools niveau. Op school. Dus ze zochten naar een leerkracht en vroegen aan mij dan of ik die job wilde aannemen. Ik heb heel lang getwijfeld, intensief nagedacht. Lang kon ik niet trekken want ik had niet veel tijd. Dus ze moesten zo snel mogelijk beginnen. Ik heb met Maurice Maréchal een gesprek gehad. Ik heb geluisterd naar de doelen. Het leek mij wel heel interessant. Ten eerste vond ik het eigenlijk wel een heel tof idee van Stad Gent dat zij voor Turkse kinderen eigenlijk wel zoiets wilden beginnen. Want ze wilden met dat project ook een stukje Turkse taal- en cultuurlessen geven. Maar langs de andere kant ook het Belgische, het Vlaamse programma. Ze wilden de Nederlandse lessen en de Turkse lessen met elkaar integreren. Zodanig dat die kinderen vanuit hun moedertaal ook het Nederlands beter konden onder de knie krijgen. Als ze dezelfde thema's in twee talen zouden behandelen, dan zouden ze die transfer gemakkelijker kunnen maken. Dus ik moest beslissen. Op 1 december heb ik dan uiteindelijk beslist. Dus vanaf 1 december 1989 ben ik beginnen werken aan Stad Gent als biculturele leerkracht.

4. Building Bridges for Turkish Women:

Echt betrokken werd ik via mijn werk. Wij begonnen toen les te geven aan de kinderen. Dan we werden geconfronteerd met de vragen van ouders: "We willen Nederlandse lessen volgen, maar we kunnen niet." Er zijn geen cursussen ofzo. Of de cursussen die bestaan, die liggen ver van waar zij wonen enzo. En mijn vriendin Fatma en ik zijn eigenlijk wel begonnen om die ouders te begeleiden. Vooral de moeders. De moeders waren eigenlijk wel jonge moeders, meestal werkloos. We leidden ze toe naar de bestaande cursussen. Maar we hebben dan echt beseft: Ten eerste, waren er niet veel cursussen die werden gegeven. Ten tweede, niet iedereen kon zover van hun woonst ergens naartoe gaan. We zijn dan Nederlandse lessen beginnen geven in verschillende wijken. Samen met DHKD. Dus DHKD wilde ook met die lessen starten. Dus samen met hen hebben we lessen gegeven in verschillende wijken. Maar bij die sensibiliseringsacties voor Nederlandse lessen werden we geconfronteerd met het analfabetisme van de meeste moeders. Dus Fatma en ik wilden eigenlijk wel ook alfabetiseringslessen starten. We hebben dan in verschillende wijken via onze scholen alfabetiseringslessen gestart. Er waren heel veel inschrijvingen in die lessen. Wij deden dat soms eigenlijk ook in het weekend omdat de vraag erg groot was. We hebben die lessen eigenlijk wel een aantal jaar gegeven. Bij die lessen werden we dan geconfronteerd met heel veel andere vragen van die vrouwen. "Ja, onze meisjes die hebben nood aan vrijetijdsuitbesteding, maar we vertrouwen de Vlaamse omgeving niet. Ze mogen niet gaan, maar we voelen wel dat er een nood aan is." Vrouwen die andere cursussen wilden volgen. Die er nood aan hadden om met anderen bijvoorbeeld in gesprek te gaan over opvoeding, maar ook over andere zaken.

Vrouwen die een rijbewijscursus wilden doen. Maar toen was het niet de gewoonte dat man en vrouw eigenlijk in één plaats kwamen. Dus we hebben een uitzondering gemaakt. We hebben gezegd: "Oké, met al die problemen kunnen we niet individueel bezig zijn." Maar we richtten eigenlijk in 1985 de Gents-Turkse Vrouwenvereniging op in Gent. De eerste vrouwenbeweging van migranten uit. DHKD was ook de eerste zelforganisatie eigenlijk in heel Vlaanderen. Dus in die zin zijn wij een pionier in die sector.

English Version:

1. A Foreign Student in Ghent:

Thank you, Ayşe, for being here today and for telling your story. So, I'm going to start at the beginning. Could you briefly introduce yourself? And tell us something more about where and when you were born? First and foremost, welcome to my home. And thank you for wanting to listen to my story and record it, of course. I am Ayşe İsci. I was born in Turkey in a small village, I would say. In Isparta. In 1958. I am the oldest in a family of five children. I went to school there. I obtained my teacher's diploma there. I have worked there for two years and a half. My father is a librarian. Was a librarian. And my mother a housewife. And in the year, in the Summer of 1978, I met my husband, who was already in Belgium. We got married and that's how I came to Belgium. And which factors determined that you also wanted to join your husband in Belgium? Why is it that you came to Belgium? Well, my husband worked in Belgium then. He came here with his father as the 'second generation', I would say. And when we got married, I eventually knew that with my Turkish teacher's diploma, I could not work here. Meanwhile, I was there, following education in the evenings. At the University of Isparta. And I did not want to sacrifice my job nor my studies. My husband would possibly return to Turkey if it didn't work out, If I really didn't want to go. But once he was in Belgium... So, we got married in the Summer and he then came back to Belgium with his father. He then started to write that I should come to Belgium. But I didn't really want to quit my job, nor my studies. And then my dad said: "Maybe if you go as a student? You can't teach there, we are aware of that. But as a student you might be able to go." I doubted strongly because I didn't know what to expect. But in the end, my father told me: "There are so many people who don't have the chance to study abroad and now you have that chance. Take that chance." So that's how I took my chance. And in the end, I said to my husband: "Okay, as a student, I want to come."

2. A Challenging Start:

And how did you in the end start your career in Belgium? Yes, so I went for two years then, as a student... Almost two years yes, and a half, I would say. As a student, I went to university. Very early on, I also had a baby. Unexpected, but a nice surprise. Studying was difficult because I didn't know the language. So when my husband told me in Turkey: "Yes, you can go there as a student." I thought, I know a bit of French. So if I would improve my French a bit, that would work. But that was far from true. So I didn't even know that they spoke Dutch here. My husband also didn't tell me much, because I did not ask that question, and he had not thought of it probably. So it was hard. Studying. I also started taking Dutch lessons. I followed a short training at the university to learn Dutch for foreign students. But starting a conversation, that was difficult. I was pregnant. I was sitting at home with many people in a small house. So housekeeping chores also mainly fell upon my shoulders. So I didn't have much time for studying. Yet, I didn't want to give up, I still wanted to continue.

3. An Interesting Opportunity:

And one day my husband came to tell me: "Yes there is a job where you could work as a teacher." I said: "Where and how?" And he mentioned Maurice Maréchal, who had translated my diploma. He had asked my husband. There was a project that the City of Ghent wanted to start: bicultural education. So they searched a Turkish teacher who could give Turkish language classes to the Turkish children here in Ghent. Because at that time, they thought that the Turkish guest workers would return to Turkey at some point. And if those children here do not practice their language, then that would be a problem for their further education, training, or future. So we have to make sure those kids further develop their mother tongue at the school level, yes, at school. So they were looking for a teacher and then asked me if I wanted to accept the job. I doubted for a long time, I thought about it intensively. I couldn't wait too long because I didn't have much time. So they had to start as soon as possible. I had one conversation with Maurice Maréchal. I listened to the goals and the other things. It seemed very interesting to me. First, I actually thought it was a very nice idea from the City of Ghent that they wanted to initiate such a project for Turkish children. Because with this project, they wanted to give Turkish language and culture classes to children. But from the other side, they also wanted to give the Belgian, or the Flemish, education program. To integrate the Dutch and the Turkish lessons with each other. In such a way that those children, starting from their mother tongue, also could improve their Dutch. If they would cover the same topics in two languages, then they could easily make the switch. So I had to decide. On 1 December I finally decided. So starting on 1 December 1989, I started to work at the City of Ghent as bicultural teacher.

4. Building Bridges for Turkish Women:

So I got really involved through my work. We started teaching children and were then confronted with the concerns of parents: "We want to take Dutch lessons, but we can't." There are no courses or anything. Or the courses that did exist are far away from them. And my friend Fatma and I actually started to guide those parents, especially the mothers. The mothers were often young mothers, mostly unemployed. We directed them to existing courses. But we soon realised that first, the offer of language courses was limited. Secondly, not everyone could travel that far from their homes to follow classes. We then started giving Dutch lessons ourselves in different neighbourhoods, together with DHKD. DHKD also wanted to initiate such courses. But during those awareness-raising campaigns for Dutch lessons, we were confronted with the illiteracy of most mothers. So Fatma and I wanted to start giving literacy courses. We started in different neighbourhoods through our schools with literacy classes. There were a lot of registrations for those classes. We sometimes did it during the weekend because the demand was very big. And we actually taught those lessons for several years. During those courses, we were confronted with lots of other questions from those women. "Our girls need leisure activities, but we don't trust the Flemish environment. They can't participate there, but we feel their need." There were women who wanted to take other courses, who wanted to meet up with others, for example, to talk about upbringing, but also about other matters. Women who wanted to get a driver's license. Back then, it was not common for men and women to share many spaces. So we made an exception. We realised that we couldn't deal with all those problems individually. But we decided to set up a Turkish Womens' Association in Ghent in 1985. The first Turkish womens' association by migrants. DHKD was also the first organisation by migrants actually in Flanders. So in that sense we are pioneers in that branch.

This interview was conducted by the Centrum voor de Geschiedenis van Migranten. The women work migration platform was developed as part of the project FeMig.Lab, coordinated by Minor Kontor, in cooperation with the Humanity in Action Poland, the Ethnographic Museum of Istria, the LVR Industrial Museums and the Centrum voor de Geschiedenis van Migranten.